

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha, zastoupený Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R81/2016/VZ-37599/2016/322/LKa, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Královéhradecký kraj**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, a **II) O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2018, č. j. 62 Af 115/2016 - 325,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 19. 2. 2016 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0940/2015/VZ-06601/2016/511/JNv, kterým dle § 118 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zrušil úkony zadavatele – Královéhradeckého kraje [osoby zúčastněné na řízení I)] – při zadávání veřejné zakázky „Poskytování služeb elektronických komunikací pro Královehradecký kraj a jím zřizované příspěvkové organizace a založené obchodní společnosti – mobilní hlasové služby a související služby a dodávky“ související s posouzením nabídky žalobce a všechny následující úkony zadavatele učiněné v zadávacím řízení, včetně rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky žalobce. Dospěl totiž k závěru, že zadavatel nedodržel při zadávání veřejné zakázky postup stanovený v § 76 odst. 1 a 6 zákona o veřejných zakázkách, a zásady transparentnosti a zákazu diskriminace uvedené v § 6 odst. 1 tohoto zákona, neboť při posouzení nabídek nevyřadil nabídku žalobce a následně jej nevyloučil z účasti v zadávacím řízení z důvodu, že žalobce nesplnil požadavky zadavatele uvedené v zadávacích podmínkách. Konkrétně se jednalo o požadavek zadavatele na podpis jedné z příloh závazného návrhu rámcové smlouvy na plnění veřejné zakázky.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou shledal krajský soud důvodnou, a proto obě správní rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud odkázal na „*Výkladové stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k požadavkům zadavatelů na formální stránku zpracování nabídek a předložení nabídek dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů*“ (dále jen „výkladové stanovisko“), kterým se žalovaný fakticky zavázal k určitému výkladu § 44 odst. 3 písm. g) zákona o veřejných zakázkách a založil tak legitimní očekávání zadavatelů (i účastníků zadávacích řízení). Podle výkladového stanoviska požadavky týkající se formální stránky nabídky, které nemají vazbu k realizaci veřejné zakázky, mají být pouze doporučovány a jejich nesplnění nemá mít za následek vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení. Požadavek na podpis přílohy rámcové smlouvy byl přitom dle krajského soudu obdobný formálním požadavkům uvedeným ve zmiňovaném výkladovém stanovisku (konkrétně požadavku na „podpis každého listu nabídky“). Žalovaný proto v posuzované věci rozhodl jinak, než jak vyplývá z jím vydaného výkladového stanoviska, čímž porušil zásadu legitimního očekávání.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že požadavek zadavatele na to, aby uchazeči v nabídkách podepsali jednu z příloh návrhu smlouvy, je požadavkem výlučně formálního charakteru, obdobným např. požadavku na „podpis každého listu nabídky“ uvedenému ve výkladovém stanovisku Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

Takový formální požadavek totiž nelze považovat za požadavek obdobný požadavku uvedenému v předmětné zadávací dokumentaci v bodě 17.6.5, podle kterého měly nabídky obsahovat závazný vzor rámcové smlouvy podepsaný osobou oprávněnou jednat jménem či za uchazeče, včetně podepsané přílohy č. 1 technická specifikace. Pokud by tato podmínka měla být formálního charakteru, pak není zřejmé, proč zadavatel požadoval tuto jedinou přílohu rámcové smlouvy (z celkem pěti) opatřit podpisem stejně jako samotný návrh rámcové smlouvy. Tento požadavek mohl být nadto odůvodněn konkrétním obsahem dokumentu, jehož podpis zadavatel vyžaduje, nebo např. obvyklou praxí v obchodních vztazích. Žádnou z těchto skutečností se však krajský soud nezabýval. Podpis na příloze č. 1 tedy mohl mít pro zadavatele určitý význam, a proto jej pravděpodobně stanovil jako obligatorní.

[6] Dále stěžovatel zpochybnil závěr soudu, že existence výkladového stanoviska k § 44 odst. 3 písm. g) zákona o veřejných zakázkách jde v posuzovaném případě k tíži stěžovatele. Požadavek na obsah přílohy č. 1 totiž nelze považovat pouze za doporučující, tedy nejedná se o „formální“ překážku, kterou může zadavatel odradit potenciální dodavatele. Naopak se jednalo o „materiální“ požadavek, a proto stěžovatel správně rozhodl, že žalobce měl být zadavatelem vyloučen ze zadávacího řízení. Výkladové stanovisko přitom nepodává návod k problematice obligatorních požadavků na zpracování nabídky, a v tomto ohledu tak nezaložilo legitimní očekávání. Ani skutečnost, že požadavek na zařazení podepsané přílohy č. 1 do nabídky, který je uvozen slovy „Zadavatel doporučuje řazení nabídky v tomto pořadí...“ nemění nic na závěrech stěžovatele uvedených v napadených rozhodnutích ohledně nesplnění obligatorního požadavku zadavatele žalobcem, neboť z této formulace lze pouze dovodit, že zadavatel stanovil doporučené pořadí dokumentů, nikoliv doporučený požadavek na jejich formu či obsah.

[7] Stěžovatel tedy trvá na tom, že nabídka žalobce byla z hlediska obsahové a formální stránky neúplná, a není ji proto možno označit za nabídku vypracovanou v souladu s požadavky zadavatele. Ponechání takové nabídky v zadávacím řízení představuje negativní dopady na základní zásady zadávacího řízení, což je zcela nepřípustné.

[8] Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Napadenými správními rozhodnutími byly zrušeny úkony osoby zúčastněné na řízení I), jako veřejného zadavatele, v zadávacím řízení na výše specifikovanou veřejnou zakázku týkající se poskytování služeb elektronických komunikací pro Královéhradecký kraj. Důvodem bylo, že žalobce v rozporu s podmínkou uvedenou v zadávací dokumentaci nepřipojil k příloze č. 1 rámcové smlouvy podpis osoby oprávněné jednat jménem nebo za

žalobce. Předmětem sporu je nyní otázka, zda požadavek na podpis uvedené přílohy rámcové smlouvy stanovený v zadávací dokumentaci bylo třeba považovat za „materiální“ (tedy obsahově významný), jak argumentuje stěžovatel v kasační stížnosti, nebo se naopak jednalo o požadavek ryze formální, jehož nesplnění nemělo vliv na hodnocení nabídky.

[12] Podle § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách „[h]*odnotící komise posoudí nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách a z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle § 22 odst. 1 písm. d). Nabídky, které tyto požadavky nesplňují, musí být vyřazeny*“. Podle § 76 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách „[u]*chazeče, jehož nabídka byla při posouzení nabídek hodnotící komisí vyřazena, vyloučí zadavatel bezodkladně z účasti v zadávacím řízení*“.

[13] Podle § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadávací dokumentace „*soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávacích podmínek odpovídá zadavatel*“. Podle § 44 odst. 3 písm. g) musí zadávací dokumentace obsahovat mimo jiné podmínky a požadavky na zpracování nabídky.

[14] Jak správně uvedl krajský soud, zákon o veřejných zakázkách v žádném ze svých ustanovení nerozlišuje požadavky zadavatele stanovené v zadávací dokumentaci na „závazné“ a „doporučující“, a výslovně ani neuvádí, že nesplnění některého požadavku zadavatele nemusí vést k vyřazení nabídky a k následnému vyloučení uchazeče z účasti v zadávacím řízení.

[15] Sám stěžovatel, jehož posláním je vykonávat dohled nad zadáváním veřejných zakázek, nicméně interpretuje § 44 odst. 3 písm. g) zákona o veřejných zakázkách ve svém výkladovém stanovisku (zveřejněném na webových stránkách www.uohs.cz) tak, že „[p]*ři formulaci podmínek a požadavků na zpracování nabídek by se měli zadavatelé zaměřit zejména na věcnou stránku, tj. co má být obsahem nabídek, jaké údaje týkající se předmětu veřejné zakázky, jeho realizace apod. mají dodavatelé v nabídkách uvést, aby mohl zadavatel nabídky vzájemně objektivně srovnávat a vyhodnotit soulad nabídky se zadavatelem vymezenými podmínkami. Zadavatele nicméně formulace citované zákonné náležitosti obsahu zadávací dokumentace nesprávně svádí k tomu, že své požadavky směřují na formální stránku zpracování nabídek, přestože formální stránka nabídek o kvalitě nabízeného předmětu plnění či jeho realizaci nevypovídá. Proto není vhodné, aby zadavatel stanovoval podmínky a požadavky, které nemají vazbu k realizaci veřejné zakázky – jako je např. číslování jednotlivých listů nabídky číselnou řadou, požadavek, že nabídka bude tištěna na bílém papíře, bude opatřena předělovými listy, bude zabezpečena proti manipulaci, na každém listě nabídky bude podpis apod. Takové formální podmínky a požadavky zásadně ztěžují práci dodavatelům, kteří se při zpracování nabídek soustředí na splnění formálních podmínek a nevěnují tolik pozornosti věcné náplni své nabídky.*“ Stěžovatel ve výkladovém stanovisku zároveň zdůrazňuje, že smyslem zákona o veřejných zakázkách je nastavit taková pravidla, aby byl zadavatel schopen získat ekonomicky nejvýhodnější nabídku. Naopak kladením dalších formálních „překážek“ může zadavatel odradit potencionální dodavatele od podání nabídky a snížit konkurenci dodavatelů, a tedy i možnost vybrat nabídku skutečně nejvhodnější. Pokud tedy zadavatel uvede v zadávací dokumentaci i některé formální požadavky, je vhodné, aby

je formuloval pouze jako doporučující, jejichž nesplnění by nemělo mít za následek vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení.

[16] Stěžovatel tak ve svém výkladovém stanovisku připouští rozdělení požadavků stanovených v zadávací dokumentaci na obsahově významné požadavky a požadavky ryze formální, které by měl zadavatel označit jako doporučující, a jejichž nesplnění by nemělo mít vliv na hodnocení nabídky. Tento výklad příslušného zákonného ustanovení považuje Nejvyšší správní soud za zcela racionální. Účelem stanovení podmínek v zadávací dokumentaci totiž není přísné lpění na dodržování pro obsahovou stránku veřejné zakázky nadbytečných požadavků, ale to, aby byl zadavatel schopen srovnat jednotlivé nabídky, zhodnotit, jestli naplňují obsahové náležitosti veřejné zakázky, a vybrat ekonomicky nejvýhodnější nabídku. Soud přitom nezpochybňuje, že zadávací řízení představuje vysoce formalizovaný proces, jehož nedodržení může vést k negativním důsledkům pro konkrétního uchazeče projevujícím se např. i v zamezení získání veřejné zakázky a možnosti jejího plnění (jak NSS již opakovaně judikoval, viz např. rozsudek ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 202/2014 – 42). Je však nutno zdůraznit, že účelem tohoto formalizovaného procesu je zajištění hospodárného nakládání s veřejnými prostředky a spravedlivosti tržního prostředí za dodržování zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace (viz § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Má-li proto být zákon o veřejných zakázkách aplikován smysluplně, nelze připustit, aby nesplnění zjevně formálního požadavku zadavatele, který navíc zadavatel formuloval jako doporučující, automaticky vedlo k vyloučení uchazeče z účasti v zadávacím řízení, byť by třeba jeho nabídka byla nejvýhodnější. Pak by se totiž vytratila podstata regulace zadávání veřejných zakázek, a tedy zajištění účelného vynakládání veřejných prostředků.

[17] Účelem výkladového stanoviska je tedy poskytnout návod zadavatelům veřejných zakázek, jak postupovat při formulaci zadávacích podmínek tak, aby bylo zřejmé, jaké požadavky jsou obsahově významné (jejichž nesplnění nutně povede k vyřazení nabídky), a jaké jsou pouze doporučující, tj. nemající na hodnocení nabídky vliv. S krajským soudem se pak lze zcela ztotožnit v tom, že existence výkladového stanoviska, jehož obsah lze v podstatě připodobnit k ustálené správní praxi, vyvolává v zadavatelích legitimní očekávání, že pokud některé podmínky stanoví pro svou ryze formální povahu pouze jako doporučující, nebude jim následně stěžovatelem vytýkáno, že nesplnění takového požadavku nekvalifikovali jako důvod pro vyřazení příslušné nabídky. V tomto smyslu tak lze v některých případech skutečně přičítat existenci výkladového stanoviska stěžovateli k tíži. Pokud by totiž ve své rozhodovací praxi tento svůj výklad nerespektoval, narušil by legitimní očekávání a právní jistotu zadavatelů, kteří nelpěli na splnění doporučujících požadavků, a koneckonců také uchazečů, kteří nepovažovali takové požadavky za podstatné.

[18] V posuzované věci zadavatel v čl. 5 zadávací dokumentace (Vymezení předmětu veřejné zakázky), v bodě 5.1. stanovil: „P*odrobná specifikace předmětu plnění veřejné zakázky je uvedena v Příloze č. 1 – Technická specifikace služeb této zadávací dokumentace*“. Ve článku 17 (Podmínky a požadavky pro zpracování nabídky), bodě 17.6.2. pak specifikoval: „*Přílohou Zadávací dokumentace je závazný vzor Rámcové smlouvy, včetně příloh, který obsahuje závaznou úpravu smluvních podmínek realizace předmětu veřejné zakázky a slouží k uzavření smluvního vztahu s vítězem zadávacího řízení a je pro uchazeče závazný.*“ V bodě

17.6.5. uvozeném slovy „[z]*adavatel doporučuje řazení nabídky v tomto pořadí*“ pak zadavatel uvedl, že v nabídce má být v určitém pořadí obsažen „*doplněný závazný vzor Rámcové smlouvy podepsaný osobou oprávněnou jednat jménem či za uchazeče, včetně podepsané přílohy č. 1 technická specifikace, která bude přílohou Rámcové smlouvy*“.

[19] Z této zadávací dokumentace tak vcelku jednoznačně plyne požadavek, aby příloha č. 1 rámcové smlouvy byla podepsána osobou oprávněnou jednat jménem nebo za uchazeče. O tom ostatně nebylo mezi účastníky řízení sporu. Stěžovateli však nelze přisvědčit, že by se jednalo o závazný požadavek, který by byl podstatný pro hodnocení nabídky a jehož nesplnění by mělo vést k vyloučení uchazeče z účasti v zadávacím řízení.

[20] Stěžovatel má sice pravdu v tom, že ze slov, jimiž začíná bod 17.6.5. „*zadavatel doporučuje řazení nabídky v tomto pořadí*“, lze vyvodit doporučující charakter primárně ve vztahu k pořadí jednotlivých dokumentů nabídky. Nicméně skutečnost, že požadavek na podpis přílohy č. 1 rámcové smlouvy je uveden pouze v rámci této části zadávací dokumentace (v odrážce pod uvedeným textem), značně nasvědčuje tomu, že i tato podmínka byla doporučující povahy, což ostatně zadavatel v průběhu správního řízení potvrdil. Účelem této části zadávací dokumentace zjevně bylo zejména doporučit vhodné řazení nabídky, nikoliv stanovit další náležitosti dokumentů nabídky. I vzhledem k tomu, že požadavek na podpis přílohy č. 1 není uveden v žádné jiné části zadávací dokumentace (jak je tomu v případě požadavku na podpis rámcové smlouvy), je nutno tuto podmínku chápat jako doporučující. Naopak by bylo nutno chápat jako problematické, pokud by zadavatel z důvodu nepřipojení podpisu na přílohu č. 1 rámcové smlouvy, za předpokladu, že tato podmínka byla zmíněna toliko v „doporučující“ části zadávací dokumentace, nabídku žalobce vyřadil. Pokud by zadavatel skutečně zamýšlel požadovat po uchazečích i podpis přílohy rámcové smlouvy, měl by z hlediska přehlednosti a jasnosti uvést takový požadavek dohromady s obligatorním požadavkem na podpis rámcové smlouvy (tj. ideálně jej zdůraznit v bodě 17.6.2. zadávací dokumentace nazvaný jako „Podepsaný návrh Smlouvy“).

[21] Podle stěžovatele vyplývá materiální charakter zkoumaného požadavku také z toho, že zadavatel požadoval podpis pouze na jedné z více příloh rámcové smlouvy, která pro něj měla patrně zvláštní význam. Neuvedl však, jaký konkrétní smysl by mohlo vyžadování podpisu na příloze č. 1 rámcové smlouvy mít a jak případná absence podpisu mohla ovlivnit obsahovou stránku nabídky. Vzhledem k tomu, že obsah přílohy č. 1 Technická specifikace služeb byl stanoven zadavatelem a uchazeči do ní tedy nijak sami nezasahovali, mohlo být dle Nejvyššího správního soudu důvodem požadovaného podpisu ověření, že se uchazeči s příslušnou přílohou řádně seznámili, což měli stvrdit podpisem. Pokud je však součástí nabídky podepsaný návrh rámcové smlouvy, pak je zřejmé, že podpisem této smlouvy uchazeč *de facto* podepisuje také přílohu č. 1 této smlouvy, jež byla čl. I rámcové smlouvy závazně do této smlouvy včleněna. Požadavek na podpis rámcové smlouvy přitom vyplýval nejen ze zadávací dokumentace (viz body 17.6.2 a 17.6.5), ale také přímo ze zákona o veřejných zakázkách (podle § 68 odst. 2 obsahuje nabídka „*návrh smlouvy podepsaný osobou oprávněnou jednat jménem či za uchazeče*“). Podpis na samotné příloze smlouvy (resp. absence podpisu) tak neměl žádný vliv na její závaznost.

[22] Za pochybení s vlivem na hodnocení nabídky by jistě bylo nutno považovat, pokud by uchazeč tuto přílohu k rámcové smlouvě vůbec nepřiložil, nebo pokud by tato příloha neodpovídala obsahovým náležitostem stanoveným v zadávací dokumentaci. Těžko si však lze představit důvod, pro který by absence požadovaného podpisu na příloze smlouvy měla jakkoliv obsahově změnit význam této přílohy. Požadavek na podpis přílohy totiž nijak nesouvisí s předmětem veřejné zakázky či s kvalifikací uchazeče a nelze si představit, že by měla nějaký vliv na hodnocení nabídek nebo na výběr nejlepší nabídky. Nejvyšší správní soud tak nenachází žádný relevantní důvod, pro který by bylo namístě tento požadavek považovat za obsahově významný, jak tvrdí stěžovatel. Naopak se ztotožňuje s krajským soudem, že se jedná o ryze formální požadavek, který lze přirovnat k požadavku na podpis každé strany nabídky, jak je uvedeno v demonstrativním výčtu formálních požadavků ve výkladovém stanovisku stěžovatele.

[23] Nelze přitom shledat, že by zadavatel nevyřazením nabídky žalobce v důsledku opomenutí podpisu přílohy č. 1 rámcové smlouvy (resp. z důvodu nesplnění doporučujícího požadavku) porušil základní zásady zadávání veřejných zakázek, tedy zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zadávací řízení bylo i přes nevyžadování podpisu na příloze č. 1 rámcové smlouvy v tomto ohledu kontrolovatelné a transparentní, neboť bylo zřejmé, že uvedený požadavek je pouze doporučující. Nelze ani shledat, že by postupem zadavatele byl znevýhodněn druhý uchazeč o veřejnou zakázku, nebo že by nabídka vybraného uchazeče (žalobce) v důsledku vytýkaného pochybení nenaplňovala všechny materiální požadavky zadavatele.

[24] Nejvyšší správní soud tak dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že stěžovatel v posuzované věci nerozhodoval v souladu se svým výkladovým stanoviskem, a zasáhl tak do legitimního očekávání a právní jistoty zadavatele [osoby zúčastněné na řízení I)] i žalobce. Požadavek na podpis přílohy č. 1 rámcové smlouvy, jak vyplývá ze zadávací dokumentace i samotného smyslu tohoto požadavku, byl jednoznačně ryze formálním požadavkem, a jeho nesplnění proto nelze považovat za důvod pro vyřazení nabídky.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že námitka nezákonnosti napadeného rozsudku není důvodná, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však nebyly osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu